

Я мав твій хліб і пив твоє вино

Ігор Павлюк

Я мав твій хліб і пив твоє вино.
Вітриська кіс уста чийсь сушили.
Твій рід старіший за Христа — як Ной,—
Якого дощ очистив і окрилив.

Ти те, до чого звикнути — ніяк.
Продати можна, а купити — в біса!..
Я зовсім — ти, а ти — хоч трохи я:
Сльоза, трава, метелиця, гульвіса...

З варяг — у греки. З церкви — в козаки.
Повстання, бунти, крики революцій!..
Годована з ворожої руки
Своїм же хлібом, мішаним на муці.

З тобою важко й високо мені.
Хтось жартував, а ти любила справді.
Сміялася, як іскра у вогні,
І плакала, щоб мій не бачив прадід...

В гаях, в корчмі, на гетьманських балах —
Співала вся — глибока і дитинна...

Твоєї долі зламана стріла,
Тебе я вибрав генами,
Вкраїно.